RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 113.170 van 3 december 2002
in de zaak A. 129.532/VII-28.395.

In zake : de n.v. HENDRIKS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. NELISSEN GRADE,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 18-26

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. HENDRIKS op 20 november 2002 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 12 november 2002 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij de beroepen die zij heeft ingesteld tegen de beslissingen van 16 oktober 2001 en 2 mei 2002 van de afdeling milieu-inspectie Vlaams-Brabant houdende het bevel tot stopzetting van bepaalde activiteiten op de inrichting gelegen aan de Remylaan 7 te Wijgmaal-Leuven, ongegrond worden verklaard en de beroepen beslissingen worden bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 november 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VERHAEGHE die, loco Advocaat P. NELISSEN-GRADE verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De n.v. HENDRIKS exploiteert een veevoederbedrijf aan de Remylaan 7 te Wijgmaal-Leuven. De basisvergunning dateert van 8 april 1976. Nadien werden nog verschillende beslissingen genomen waarbij de na te leven exploitatievoorwaarden werden aangevuld of gewijzigd.

Rekening houdend met het voorwerp van voorliggende betwisting zijn de volgende bijzondere exploitatievoorwaarden van belang :

- voorwaarden opgelegd bij besluit van 3 mei 1984 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant :

  "1) De los- en laadaktiviteiten aan de los- en laadkaai gebeuren in een gesloten ruimte; enkel achteraan mag deze open blijven voor de doorgang van de vrachtwagens, doch deze opening dient minimaal te zijn. De nodige maatregelen zijn getroffen om ontploffingsgevaar te voorkomen.
  2) Na 1 juli 1984 geen los- of laadaktiviteiten meer plaats vinden, tenzij in de ruimte bepaald onder 1)."

- voorwaarden opgelegd bij besluit van 8 november 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant zoals later gewijzigd door het besluit van 22 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant :

  "2. Bij het laden en lossen van stuivende stoffen :
  1° moeten afzuig- en stofverwijderingsinrichtingen worden gebruikt bij :
  a) (...) :
  b) de valbuisuitmondingen en stortgoten van laad- of losinrichtingen;
  (...)
  5. De exploitant zorgt er voor dat de installatie altijd zeer goed onderhouden is.

6. Het torengebouw en de productiehal moeten wekelijks droog gereinigd worden.
7. De stofophopingen moeten dagelijks weggenomen worden bij de machines, de transportsystemen en de verbindingen in de leidingen".

- voorwaarden opgelegd bij besluit van 22 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant :

"a) de stortput in de los- en laadruimte moet voorzien worden van een afzuiging van voldoende capaciteit, waar een doekfilter aan verbonden is;
b) (...);
c) de silo's die in twee series van zes geschakeld staan, moeten stuk voor stuk zo uitgerust zijn dat de drukgolf kan ontsnappen langs een explosiedrukontlasting".

1.2. In de loop der jaren stelt de afdeling milieu-inspectie tegen de exploitant van de inrichting verschillende processen-verbaal op wegens het niet naleven van de geldende exploitatievoorwaarden en de herhaalde weigering gevolg te geven aan de onderrichtingen en aanmaningen van de toezichthoudende ambtenaren. Een en ander blijkt ook aanleiding te hebben gegeven tot een procedure voor de correctionele rechtbank te Leuven.

1.3. Op 27 mei 1999 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant een besluit waarbij de exploitatie- en milieuvergunningen voor het uitbaten van het veevoederbedrijf worden opgeheven met toepassing van artikel 36, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 47 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning.

Na beroep van de exploitant bevestigt de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw op 15 februari 2002 de beroepen beslissing tot opheffing van de verleende exploitatie- en milieuvergunningen. Bij arrest nr. 104.172 van 28 februari 2002 heeft de Raad van State bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing bevolen van de tenuitvoerlegging van voormeld besluit van 15 februari 2002. De procedure ten gronde is thans nog hangende (zaak nr. A/A. 117.186/VII-25.874).

1.4. Intussen heeft de milieu-inspectie op 16 oktober 2001 aan de verzoekende partij bevolen om "het laden van vrachtwagens met de laadarm die buiten in open lucht -dus niet in de laad- en losruimte- staat opgesteld" stop te zetten. Tegelijk wordt de verzoekende partij aangemaand om tegen 16 januari 2002 over te

gaan tot het "leegmaken van de silo's nrs. 11 en 12 teneinde de bederfbare producten te vrijwaren van bederf".

1.5. De verzoekende partij stelt op 25 oktober 2001 beroep in tegen voormelde stopzettingsmaatregel bij de Vlaamse minister van leefmilieu.

1.6. Op 2 mei 2002 legt de afdeling milieu-inspectie een nieuwe dwangmaatregel op waarbij eveneens de stopzetting wordt bevolen van :

> "- Het gebruik van valbuisuitmondingen en stortgoten van laad- en losinrichtingen vermits deze niet voorzien zijn van afzuig- en stofverwijderingsinrichtingen;
> - Het lossen van meel boven de stortput vermits deze niet is uitgerust met een afzuiging van voldoende capaciteit, waar een doekfilter aan verbonden is;
> - Het gebruik van de silo's, die in 2 series van 6 geschakeld staan omdat ze niet zo uitgerust zijn dat de drukgolf kan ontsnappen langs een explosiedrukontlasting en dat voor elke silo afzonderlijk".

Bovendien wordt aan de verzoekende partij de verplichting opgelegd om tegen 1 augustus 2002 de silo's volledig te ledigen en te reinigen.

1.7. Ook tegen voormeld stopzettingsbevel wordt op 13 mei 2002 beroep aangetekend bij de Vlaamse minister van leefmilieu.

1.8. Met het thans bestreden besluit van 12 november 2002 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw worden de beroepen die de verzoekende partij heeft ingesteld tegen de op 16 oktober 2001 en 2 mei 2002 genomen dwangmaatregelen ongegrond verklaard en worden de beroepen beslissingen bevestigd.

De overwegingen in de aanhef van het bestreden besluit luiden als volgt :

> "Overwegende dat bij arrest van de Raad van State nr. 104.172 van 28 februari 2002 de tenuitvoerlegging van het voormelde ministerieel besluit nr. AMV/42785/1002 van 15 februari 2002 bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst; dat de Raad van State in dit arrest overweegt dat 'uit de motivering van het bestreden besluit moet blijken waarom precies voor de zwaarste maatregel, de opheffing, wordt geopteerd';
> dat de Raad van State evenwel in deze nog geen uitspraak ten gronde heeft gedaan;
> Overwegende dat de bestreden beslissingen van de afdeling Milieu-inspectie Vlaams-Brabant werden genomen :

- de eerste op 16 oktober 2001, zijnde in de periode dat de uitwerking van het voormelde opheffingsbesluit van 27 mei 1999 van de bestendige deputatie van (de) provincieraad van Vlaams-Brabant, overeenkomstig artikel 54, § 3 van titel I van het VLAREM was geschorst ingevolge het beroep hiertegen van de exploitant;
- de tweede op 13 mei 2002, zijnde in de periode dat de tenuitvoerlegging van het voormelde ministeriële besluit van 15 februari 2002 was geschorst door het eerder geciteerde arrest van de Raad van State van 28 februari 2002;

dat het voorwerp van beide bestreden beslissingen verschillend is; dat de beslissing van 16 oktober 2001 in hoofdzaak stofhinder viseert door het gebruik van de in openlucht opgestelde laadarm; dat de beslissing van 13 mei 2002 vooral handelt over het stofexplosierisico;

Overwegende dat, naast de geldende algemene en sectorale voorwaarden van titel II van het VLAREM, de thans geldende bijzondere milieuvergunnings-voorwaarden voor de betrokken inrichting, na de diverse vergunningsbesluiten en besluiten tot wijziging van de vergunningsvoorwaarden, als volgt luiden :

- de productie van veevoeders moet in principe automatisch gebeuren. Elke storing die zich voordoet moet verholpen worden alvorens de installatie terug gestart wordt. Handbediening is slechts uitzonderlijk toegelaten onder verantwoordelijkheid van de exploitant of zijn aangestelden, nadat zij er zich van vergewist hebben dat die werkwijze geen hinder meebrengt voor de werknemers en de buurt. De exploitant waakt over de goede werking van de installatie en de naleving van hogervermelde voorwaarde. Aan het personeel belast met de bediening en het onderhoud van de installatie worden de nodige onderrichtingen ter zake verstrekt;
- de los- en laadactiviteiten aan de los- en laadkaai gebeuren in een gesloten ruimte; enkel achteraan mag deze open blijven voor de doorgang van de vrachtwagens, doch deze opening dient minimaal te zijn. De nodige maat-regelen zijn getroffen om ontploffingsgevaar te voorkomen;
- na 1 juli 1984 mogen geen los- of laadaktiviteiten meer plaats vinden, tenzij in de ruimte bepaald onder hierboven;
- de vrachtwagens mogen niet meer (stationeren) op het plein voor het station; enkel manoeuvreerbewegingen zijn daar toegelaten, en dit met het minst mogelijk lawaai;
- de toegangspoort tot de opslagruimte dient hersteld of vervangen, zodat deze opslagruimte 's nachts geheel kan afgesloten worden; de poort mag enkel geopend voor doorgangsbewegingen van de vrachtwagens.

Deze maatregel is verwezenlijkt vóór 1 juni 1984;

- de silo's moeten voorzien zijn van :

a) een doeltreffende ontstoffingsinrichting, die de stofemissie in de atmosfeer beperkt tot 100mg/Nm³;

b) een inrichting die automatisch belet dat de inwendige druk een vooraf ingestelde veilige waarde overschrijdt;

- bij het laden en het lossen van stuivende stoffen moeten afzuig- en stofverwijderingsinrichtingen worden gebruikt bij :
  a) de vast opgestelde toevoer-, overdrachts- en afvoerplaatsen van grijpers, motorlaadschoppen en andere manutentietoestellen;
  b) de valbuisuitmondingen en stortgoten van laad- of losinrichtingen;
- a) bij behandeling van meelstoffen die door hun aard, korrelgrootte, of specifieke eigenschappen aanleiding zouden kunnen geven tot hinder dienen de nodige voorzieningen getroffen om het ontstaan van hinder te voorkomen;
  b) bij het laden en lossen van meelstoffen moet de afworpplaats zich in de opvangtunnel bevinden;
- a) machines, manutentietoestellen of andere apparaten voor het mechanisch behandelen of verwerken van stuivende stoffen, moeten worden ingekapseld. Voor zover een stofdichte uitvoering, inzonderheid bij de toevoer-, afvoer en

overdrachtsplaatsen niet mogelijk is, moeten stofhoudende afvalgassen worden geleid;
b) voor het transport in de inrichting van stuivende stoffen moeten gesloten inrichtingen, zoals transportbanden, elevatoren of trogkettingtransporteurs worden gebruikt. Voor zover het in a) voorgeschreven inkapselen niet of slechts ten dele mogelijk is, moet het stofhoudende afvalgas worden opgevangen en naar een inrichting voor stofverwijdering worden geleid;

- de deuren zijn tijdens de werkzaamheden steeds gesloten behalve voor het laden en lossen;
- de exploitant zorgt er voor dat de installatie altijd zeer goed onderhouden is;
- het torengebouw en de productiehal moeten wekelijks droog gereinigd worden;
- de stofophopingen moeten dagelijks weggenomen worden bij de machines, de transportsystemen en de verbindingen in de leidingen;
- de stortput in de los- en laadruimte moet voorzien worden van een afzuiging van voldoende capaciteit, waar een doekfilter aan verbonden is;
- in overleg met de afdeling Milieuvergunningen moeten de nodige maatregelen genomen worden om te voorkomen dat het stof van de opslagplaats kan doordringen tot de aanpalende machinekamer;
- de silo's die in twee series van zes geschakeld staan, moeten stuk voor stuk zo uitgerust zijn dat de drukgolf kan ontsnappen langs een explosiedruk-ontlasting;
- het waswater van de voertuigen en hun aanhangwagens dient via een olie- en benzineafscheider afgevoerd te worden naar de openbare riolering;
- tevens dient dit afvalwater afgevoerd te worden via een niet genormaliseerde controle-inrichting die alle waarborgen biedt om de kwaliteit van het geloosde afvalwater te controleren en inzonderheid toelaat gemakkelijk monsters van het geloosde afvalwater te nemen;

Overwegende dat de in de bestreden beslissingen vastgestelde overtredingen van exploitatievoorwaarden, overtredingen zijn van voorwaarden die behoren tot de thans nog geldende bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden voor de inrichting; dat volgens de voornoemde nog geldende vergunningsvoorwaarden de los- en laadactiviteiten in open lucht reeds verboden zijn sedert 1984;

Overwegende dat in het eerste beroepschrift wordt gesteld dat wat de bedoelde voorwaarden betreft, op 14 april 1999 een aanvraag is ingediend bij de bestendige deputatie tot wijziging van de vergunningsvoorwaarden; dat de bestendige deputatie echter op 27 mei 1999 de vergunningsbesluiten van de NV HENDRIKS heeft opgeheven; dat zij geen uitspraak meer heeft gedaan over de aanvraag van 14 april 1999; dat conform de bepalingen van artikel 45 van titel I van het VLAREM de bestendige deputatie binnen een termijn van vier maanden diende te beslissen over voormelde aanvraag; dat aangezien dit niet is gebeurd, eveneens conform de bepalingen van artikel 45 van titel I van het VLAREM, de aanvraag geacht wordt te zijn geweigerd; dat bijgevolg de voormelde vergunningsvoorwaarden nog steeds onverminderd van kracht zijn;

Overwegende dat er in de loop der jaren door de afdeling Milieu-inspectie verschillende processen-verbaal zijn opgesteld met betrekking tot de exploitatie van deze inrichting;

Overwegende dat de bestreden beslissing is getroffen in toepassing van artikel 32 van het milieuvergunningsdecreet en artikel 66, § 1 van titel I van het VLAREM; dat beroeper stelt dat de beslissing niet voldoet aan de voorwaarden die artikel 32 van het milieuvergunningsdecreet voorschrijft omdat de opgelegde maatregelen niet mondeling en ter plaatse door de toezichthoudende ambtenaren zouden zijn bevolen;

Overwegende dat artikel 32 van het milieuvergunningsdecreet het volgende bepaalt :

'Art. 32. §, 1. De krachtens artikel 29, § 1, aangewezen ambtenaren kunnen mondeling en ter plaatse de stopzetting bevelen van een activiteit binnen de termijn die zij bepalen en de toestellen verzegelen en zo nodig, de voorlopige sluiting van een deel van de inrichting opleggen, wanneer zij vaststellen dat een inrichting wordt geëxploiteerd in strijd met de exploitatievoorwaarden en wanneer de exploitant weigert gevolg te geven aan de gegeven onderrichtingen. Hetzelfde geldt in geval van dreigend of ernstig gevaar voor de mens en het leefmilieu.

§2. Het proces-verbaal van vaststelling van de inbreuken en de in de vorige paragraaf van dit artikel bedoelde beslissing, worden binnen vijf werkdagen, bij ter post aangetekende brief, ter kennis gebracht van de exploitant.

Een afschrift van het proces-verbaal en van de beslissing wordt onverwijld gezonden aan de burgemeester en aan de Vlaamse Regering';

Overwegende dat artikel 32 dus bepaalt dat de aangewezen ambtenaren de stopzetting van een activiteit mondeling en ter plaatse kunnen bevelen; dat het gebruik van het woord 'kunnen' er op duidt dat dit zeker geen verplichting, noch een verenging van de actie-mogelijkheden van de toezichthoudende ambtenaar inhoudt;

dat artikel 30 van hetzelfde decreet, respectievelijk artikel 64 van titel I van het VLAREM, overigens expliciet bepaalt dat de toezichthoudende ambtenaren schriftelijke aanmaningen en bevelen kunnen geven;

dat voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, de bevoegde toezicht-houdende ambtenaar overigens op 16 oktober 2001, ter plaatse, het bevel tot stopzetting heeft voorgelezen aan de heer Thierry HENDRIKS, vertegenwoordiger van de NV HENDRIKS;

dat in artikel 2 van de bestreden tweede beslissing overigens vermeld is dat de beslissing tot stopzetting 'heden' mondeling en ter plaatse is meegedeeld;

Overwegende dat ambtenaren van de afdeling Milieuvergunningen op 10 september 2002 een plaatsbezoek hebben uitgevoerd en de heer Thierry HENDRIKS, vertegenwoordiger van de NV HENDRIKS hebben gehoord;

Overwegende dat het een veevoederbedrijf betreft; dat de twee belangrijkste milieuaspecten, het risico op stofhinder en stofexplosie zijn; dat om deze risico's aanvaardbaar te houden een aantal voorschriften zoals omschreven in titel II van het Vlarem en in de bijzondere vergunningsvoorwaarden moeten worden nageleefd; dat de elektrische installatie dient te beantwoorden aan zekere veiligheidsvoorschriften; dat organisatorische maatregelen nodig zijn om de aanwezigheid van stof te beperken; dat ook de installaties moeten voorzien zijn van doeltreffende drukontlastingssystemen;

Overwegende dat de heer Thierry HENDRIKS bij het voormelde horen op 10 september 2002 mondeling bevestigde dat van de twaalf silo's er slechts 6 in gebruik zijn, namelijk de silo's van 7 t.e.m. 12; dat twee silo's (nr. 9 en 10) worden gebruikt voor de opslag van het eindproduct (meel in pelletsvorm) en vier silo's (nrs. 7, 8, 11 en 12) voor de opslag van meel; dat de overige 6 silo's omwille van het bevel tot stopzetting van 2 mei 2002 niet meer in gebruik zijn;

dat de silo's nr. 7 t.e.m. nr. 12 bijgevolg niet zijn leeg gemaakt zoals opgelegd in de bestreden beslissing van 2 mei 2002 tot stopzetting van het gebruik van alle silo's omdat ze niet zo zijn uitgerust dat de drukgolf kan ontsnappen langs een explosiedrukontlasting;

dat gezien bepaalde producten zeer gemakkelijk stuiven en derhalve een grote reactiesnelheid hebben en een minimale ontstekingsenergie, het risico op stof-explosie in deze situatie overmatig groot is; dat om dit risico te beperken het noodzakelijk is dat de silo's, die in 2 series van 6 geschakeld zijn, zo uitgerust zijn dat de drukgolf kan ontsnappen langs een explosiedrukontlasting en dat voor elke silo afzonderlijk; dat de silo's nog steeds niet zijn uitgerust met een explosiedrukontlasting, ondanks dat dit al sedert meerdere jaren als verplichting is opgelegd;

dat de drukontlastingspanelen dienen ontworpen te worden volgens de erkende codes van goede praktijk zoals de NFPA 68 (o.a. drukontlastingspanelen mogen geen aanleiding geven tot wegvliegende stukken en hun gewicht moet lager zijn dan 10 kg /m²);

dat het rapport van 10 juli 2002, opgesteld door de heer G. BURINCK m.b.t. de analyse van de stofexplosiegevaren, niet is ondertekend en bovendien niet is opgesteld door een erkend veiligheidsdeskundige; dat bovendien dit rapport zeer summier is en enkel een bespreking bevat van het risico veroorzaakt door de silo's en het silodek; dat hierin niets staat over het risico van het transport, compartimentering, stofconcentratiebewaking, controle van de drukbestendigheid van de silo's, drukontlasting op filters, ...;

Overwegende dat op het ogenblik van het plaatsbezoek op 10 september 2002 uitgevoerd door ambtenaren van de afdeling Milieuvergunningen ook werd vastgesteld :

- dat er een aanzienlijke hoeveelheid eindproduct (ca. 80 m³) werd opgeslagen in de loods; dat volgens de exploitant dit in pelletvorm was maar bij nader toezicht bleek dat deze pellets voor een groot deel verkruimeld waren en dat het een mengeling was van meel met slecht gevormde pellets; dat de exploitant verklaarde dat de vorm van de pellets niet zo belangrijk is omdat deze worden afgevoerd naar een ander bedrijf die de pellets toch terug vermaalt; dat bijgevolg zeker niet kan worden gesteld dat de pellets een nat product zijn dat minder stofhinder veroorzaakt; dat door een erkend veiligheidsdeskundige in het verleden is gesteld dat deze bulkopslag diende omgeschakeld naar een silo-opslag, om veiligheidsredenen;
- dat de in open lucht opgestelde laadarm buiten gebruik was gesteld doordat de stortopening met een metalen plaat was afgedicht;

Overwegende dat de valbuisuitmondingen en stortgoten van de laad- en losinrichtingen nog steeds niet voorzien zijn van afzuig- en stofverwijderingsinrichtingen;

Overwegende dat men tijdens het voormelde plaatsbezoek van ambtenaren van de afdeling Milieuvergunningen een vrachtwagen aan het lossen was in de stortput, die zich achteraan de los- en laadruimte bevindt; dat dit gepaard ging met een belangrijke stofontwikkeling; dat de persoon die de activiteit uitvoerde nauwelijks zichtbaar was door de stofontwikkeling; dat het duidelijk was dat er geen voldoende afzuiging aanwezig was; dat ook bij het laden van meel in de laad- en losplaats onvoldoende voorzieningen aanwezig zijn om het stof dat daarbij ontstaat op te vangen;

Overwegende dat het risico op stofhinder voor de omwonenden bij het laden van 'pellets' met de laadarm buiten, reëel is; dat deze activiteit namelijk gepaard gaat met een belangrijke stofontwikkeling die hinderlijk is en afhankelijk van de klimatologische omstandigheden niet beperkt blijft tot de terreinen van de exploitatie; dat bijgevolg het bevel tot stopzetting van deze activiteit gerechtvaardigd is;

Overwegende dat het risico op stofexplosie mede nog vergroot wordt ingevolge de stofaanwezigheid in het bedrijf; dat er overal in het bedrijf zowel in het torengebouw als in de productieruimtes een grote hoeveelheid stof (meel) lag van meer dan 1 cm; dat hiernaast op verschillende plaatsen (minstens vier) werd vastgesteld dat leidingen stuk waren, waaruit meelstof dwarrelde en dit met hopen meel als gevolg;

dat de exploitant verklaarde dat hij via een interim bureau een persoon had aangenomen om te komen kuisen, maar dat deze persoon sedert enkele dagen niet meer was komen opdagen;

dat het bedrijf in tegenstelling met het rapport van 12 maart 2002 van AIB VINÇOTTE er alles behalve zindelijk uitzag; dat dient opgemerkt dat het plaatsbezoek van ambtenaren van de afdeling Milieuvergunningen onaan-

gekondigd was; dat de exploitant nog steeds heeft nagelaten om een zorgsysteem uit te bouwen om de installaties in goede en veilige toestand te exploiteren;

Overwegende dat afhankelijk van de meteorologische omstandigheden de stofwolken niet beperkt blijven tot enkele meters afstand van de gebouwen;

Overwegende dat ook al is stofvorming inherent aan het productieproces, de exploitant voldoende maatregelen kan treffen om het risico van het bedrijf tot een aanvaardbaar niveau te beperken; dat daartoe de opgelegde voorwaarden moeten worden nageleefd; dat evenwel -zoals tijdens het voormelde plaatsbezoek werd vastgesteld- de betrokken exploitant nog steeds niet alle nodige voorzieningen heeft getroffen; dat het risico op stofhinder, brand en stofexplosie in die omstandigheden onaanvaardbaar hoog blijft;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat de beroepen ongegrond te verklaren en de bestreden beslissingen te bevestigen";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten schorsing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij als eerste middel onder meer de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij desbetreffend doet gelden dat niet afdoende werd geantwoord op een aantal argumenten die zij in haar beroepschriften had aangevoerd;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota antwoordt dat de wet van 29 juli 1991 niet voorziet in de motiveringsplicht van artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet en dat een eenvoudige lezing van het bestreden besluit leert dat het middel voor zover het gestoeld is op de schending van de formele motiveringsplicht feitelijke grondslag mist vermits er zeer uitvoerig en pertinent is uiteengezet waarop de betwiste beslissing is gesteund; dat zij eraan toevoegt dat de verzoekende partij de motieven waarop het bestreden besluit is gestoeld terdege kende en in haar verzoekschrift wettigheidskritiek op die motieven heeft geformuleerd;

2.1.3.1. Overwegende dat wordt vastgesteld dat in het bestreden besluit de vergunningsvoorwaarden opgesomd worden die de verzoekende partij krachtens de lopende exploitatie- en milieuvergunningen dient na te leven; dat vervolgens wordt

vastgesteld dat de in de beroepen stopzettingsmaatregelen vastgestelde overtredingen "overtredingen zijn van voorwaarden die behoren tot de thans nog geldende bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden voor de inrichting", en dat "er in de loop der jaren door de afdeling milieu-inspectie verschillende processen-verbaal zijn opgesteld met betrekking tot de exploitatie van deze inrichting"; dat, tenslotte, met overwegingen die in totaal een viertal pagina's beslaan en waarin aandacht wordt besteed aan de voornaamste beroepsargumenten van de verzoekende partij, wordt uiteengezet waarom er aanleiding toe bestaat de beroepen beslissing te bevestigen; dat daarbij omstandig in concreto wordt uiteengezet waarom het risico op stofhinder, brand en stofexplosie onaanvaardbaar hoog blijft; dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de verzoekende partij in het tweede en in het derde middel inhoudelijk kritiek uitoefent op de motieven die de verwerende partij tot het nemen van het bestreden besluit hebben geleid; dat het middel in zover daarin de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd niet ernstig is;

2.1.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel nog de schending van "de materiële motiveringsplicht" aanvoert; dat evenwel wordt vastgesteld dat de desbetreffende grieven een overlapping inhouden van grieven die in het tweede en het derde middel worden aangevoerd; dat deze wettigheidskritieken zullen worden onderzocht bij de bespreking van het tweede en het derde middel;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de "schending van de wet" aanvoert; dat zij, in een eerste onderdeel, betwist dat alle door artikel 32 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 gestelde voorwaarden om de stopzetting van bepaalde activiteiten te kunnen bevelen aanwezig zijn; dat, meer bepaald, zij laat uitschijnen dat niet voldaan is aan de voorwaarde waarbij de toezichthoudende ambtenaren vaststellen dat "de exploitant weigert gevolg te geven aan de gegeven onderrichtingen"; dat zij erop wijst dat zij in het verleden reeds verschillende inspanningen heeft gedaan om tegemoet te komen aan de opmerkingen van de toezichthoudende ambtenaren; dat zij er aan toevoegt dat verbeteringen en aanpassingen niet van de ene dag op de andere kunnen worden doorgevoerd en dat dit "een werk van lange adem" is; dat in een tweede onderdeel zij betoogt dat de stopzetting van de geviseerde activiteiten niet mondeling en ter plaatse werd bevolen zoals nochtans vereist door artikel 32 van het milieuvergunningsdecreet; dat in een derde onderdeel zij betoogt dat het bestreden besluit een schending inhoudt van artikel 34 van het milieuvergunningsdecreet, daar de minister niet binnen de twee maanden over het beroep heeft beslist en daar minstens de

redelijke termijn werd overschreden; dat in een vierde onderdeel de verzoekende partij aanklaagt dat het bestreden besluit gegevens in aanmerking neemt die tijdens een onaangekondigd plaatsbezoek op 10 september 2002 door ambtenaren van de afdeling milieuvergunningen werden vastgesteld; dat zij doet gelden dat zij van deze vaststellingen op geen enkel ogenblik een kennisgeving of een proces-verbaal heeft gekregen zodat de rechten van verdediging werden geschonden;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota in essentie antwoordt dat, waar de verzoekende partij stelt dat één en ander niet van de ene dag op de andere kan worden doorgevoerd, dit er niet toe mag leiden dat men de werken maar niet aanvat, dat in het bestreden besluit terecht werd verwezen naar artikel 30 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en artikel 64 vanVlarem I, dat artikel 32 erin voorziet dat deze ambtenaren effectief zelfs mondeling stopzettingen kunnen bevelen, dat van deze mogelijkheid evenwel geen gebruik werd gemaakt, dat overigens "qui peut le plus, peut le moins"; dat zij de kritiek van de verzoekende partij onbegrijpelijk acht nu er niet mondeling werd bevolen om onmiddellijk bepaalde activiteiten te stoppen en er schriftelijk en op gemotiveerde wijze werd bevolen om tegen een bepaalde datum bepaalde activiteiten te staken; dat, wat de aangevoerde schending van artikel 34 van het milieuvergunningsdecreet betreft, de verwerende partij in essentie betoogt dat de in evengenoemd artikel voorziene termijn een termijn van orde is, dat om vrij redelijke motieven de twee beroepen samen werden behandeld en dat hangende het beroep de verzoekende partij nog bijkomende stukken heeft neergelegd hetgeen een weerslag heeft gehad op de termijn waarbinnen de beslissing werd genomen; dat zij er nog aan toevoegt niet in te zien op welke wijze de verzoekende partij "belangenschade" zou hebben geleden doordat niet binnen de termijn van twee maanden een beslissing over de ingediende beroepen werd genomen; dat, tenslotte, de verwerende partij doet gelden dat het feit dat ambtenaren op 10 september 2002 de zaakvoerder van de verzoekende partij nog eens zijn gaan horen onmogelijk de schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging kan inhouden, temeer daar dit horen enkel geschiedde binnen het raam van een administratief beroep;

2.2.3.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat in het bestreden besluit wordt overwogen dat "er in de loop der jaren door de afdeling Milieu-inspectie verschillende processen-verbaal zijn opgesteld met betrekking tot de exploitatie van de inrichting"; dat in het bevel tot stopzetting van 2 mei 2002 de afdeling milieu-inspectie melding maakt van vier onderrichtingen, respectievelijk van

8 juni 1993, 31 januari 1995, 10 oktober 1996 en 20 januari 1997, alsook van "inbreuken op de milieuwetgeving, meer bepaald aangaande de slechte staat van de wanden van (sic), het ontbreken van de vereiste afzuig- en stofverwijderingsinrichtingen in de laad- en losruimte, en het ontbreken van een explosiedrukontlasting" vastgesteld in een tiental processen-verbaal die de periode 1993-2002 bestrijken; dat de verzoekende partij het niet aannemelijk maakt dat voormelde onderrichtingen en processen-verbaal van overtreding geen enkel uitstaans hebben met de activiteiten die het voorwerp van de thans aangevochten stopzettings-maatregelen uitmaken; dat prima facie het optreden van de milieu-inspectie betrekking heeft op de naleving van vergunningsvoorwaarden die deels teruggaan op voorwaarden welke reeds bij besluit van 3 mei 1984 werden opgelegd en voor het overige op voorwaarden die terug te vinden zijn in besluiten van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 8 november 1994 en van 22 mei 1997; dat wordt vastgesteld dat de milieu-inspectie herhaaldelijk bij de verzoekende partij heeft aangedrongen op het naleven van die vergunningsvoorwaarden; dat in elk geval de verzoekende partij met de vage bewering dat zij in het verleden verschillende inspanningen heeft gedaan om tegemoet te komen aan de opmerkingen van de toezichthoudende ambtenaren niet aantoont dat zij ook passend gevolg heeft gegeven aan de onderrichtingen die specifiek betrekking hadden op de vergunningsvoorwaarden waarvan de gebrekkige naleving heeft geleid tot het aangevochten stopzettingsbevel; dat dit ook verder zal blijken uit de bespreking van het derde middel; dat het eerste onderdeel niet ernstig is;

2.2.3.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat artikel 32, § 1, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 bepaalt : "de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren kunnen mondeling en ter plaatse de stopzetting bevelen van een activiteit binnen de termijn die zij bepalen (...) wanneer zij vaststellen dat een inrichting wordt geëxploiteerd in strijd met de exploitatie-voorwaarden en wanneer de exploitant weigert gevolg te geven aan de gegeven onderrichtingen. Hetzelfde geldt in geval van dringend of ernstig gevaar voor de mens en het leefmilieu"; dat luidens artikel 30, § 1, van hetzelfde decreet de met toezicht belaste ambtenaren "mondelinge of schriftelijke raadgevingen, aanmaningen en bevelen (kunnen) geven"; dat prima facie de samenlezing van beide artikelen niet tot het besluit kan leiden dat elk bevel tot stopzetting noodzakelijkerwijze mondeling en ter plaatse door de toezichthoudende ambtenaren moet worden genomen; dat artikel 32 prima facie ook niet lijkt uit te sluiten dat de toezichthoudende ambtenaren zich met een schriftelijk bevel naar de plaats van exploitatie begeven en aldaar

mondeling kennis geven van dat bevel, zoals in casu blijkens het bestreden besluit is gebeurd; dat het tweede onderdeel niet ernstig is;

2.2.3.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat de verwerende partij terecht doet gelden dat het milieuvergunningsdecreet niet uitdrukkelijk in een sanctie voorziet voor het overschrijden van de termijn bepaalt in artikel 34 van het decreet; dat de verzoekende partij ook niet aantoont dat het de bedoeling van de decreetgever zou zijn geweest die termijn als een vervaltermijn op te leggen; dat, tenslotte, de verzoekende partij prima facie geen belang kan doen gelden bij het inroepen van de schending van de redelijke termijnvereiste, vermits een eventuele vernietiging op grond van die vaststelling er prima facie zou toe leiden dat de beroepen dwangmaatregelen definitief worden en dus niet komen te vervallen; dat het derde onderdeel niet ernstig is;

2.2.3.4. Overwegende, wat het vierde onderdeel betreft, dat prima facie blijkt dat het plaatsbezoek van 10 september 2002 werd uitgevoerd door ambtenaren van de afdeling milieuvergunningen en klaarblijkelijk niet door de ambtenaren belast met het toezicht; dat prima facie dit plaatsbezoek kadert binnen de afhandeling van de beroepen die de verzoekende partij bij de Vlaamse minister van leefmilieu had aanhangig gemaakt en niet binnen het toezicht op de vergunningsplichtige inrichtingen; dat niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat de verzoekende partij in haar beroepschriften beweerde dat zij "in functie van de financiële mogelijkheden" de bereidheid heeft getoond de nodige investeringen te doen teneinde te voldoen aan de vergunningsvoorwaarden alsmede aan artikel 4 van het stopzettingsbevel van 2 mei 2002 van de afdeling milieu-inspectie waarin is bepaald dat de genomen dwangmaatregel opgeheven wordt wanneer de exploitant tegemoet komt aan de vergunningsvoorwaarden door het aanbrengen van de vereiste afzuig- en stofverwijderingsinstallaties en explosiedrukontlastingen; dat het plaatsbezoek van 10 september 2002 dan ook de gelegenheid vormde om na te gaan of na het indienen van de beroepen de verzoekende partij nog concrete stappen had ondernomen om de tekortkomingen die haar in de beroepen stopzettingsbevelen werden aangewreven, te remediëren; dat prima facie het milieuvergunningsdecreet geen verbod inhoudt voor een dergelijk plaatsbezoek; dat de verzoekende partij geen bepalingen uit het milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluit aanhaalt, die vereisen dat van zulk een plaatsbezoek een proces-verbaal moet worden opgesteld noch dat dergelijk plaatsbezoek moet plaatsvinden met volledig respect van de rechten van verdediging, inzonderheid van de hoorplicht; dat, overigens, in het bestreden besluit uitdrukkelijk

staat vermeld dat Thierry HENDRIKS bij het plaatsbezoek aanwezig was en dat hij werd "gehoord" als vertegenwoordiger van de verzoekende partij; dat het vierde onderdeel evenmin ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel; dat zij in concreto het middel als volgt toelicht :

> "De vergunningsvoorwaarden vereisen dat het bedrijf wekelijks gereinigd wordt. Stofontwikkeling is dan ook inherent aan de bedrijvigheid van de N.V. HENDRIKS.
>
> Wanneer in het bestreden besluit wordt verwezen naar de vaststelling van 1 centimeter stof, dan dient dit te worden getoetst aan de redelijkheid. Immers wanneer wekelijks wordt gereinigd, is het toch nog normaal dat een centimeter stof tussen de poetsbeurten door wordt opgestapeld.
>
> Deskundigen en personen die geconfronteerd worden met dergelijke bedrijvigheden kunnen dan ook stellen dat dergelijke stofvaststellingen normaal verbonden zijn aan de activiteit en dat dit geen hinder veroorzaakt voor de omgeving.
>
> Meer concreet dient naar de beoordeling van voorliggende zaak gewezen te worden op de verschillende opgelegde maatregelen in de bevelen tot stopzetting.
>
> 1. Stopzetting van het laden van de laadarm buiten
>
> Dienaangaande wenst verzoekster op te merken dat de vergunning dewelke deze voorwaarde oplegt dateert van het jaar 1984. Intussen is de situatie gewijzigd, aangezien geen stoffige produkten meer worden geladen, doch onder de vorm van pellets, dit zijn korrels.
>
> Evenwel gaf de Provinciale Milieucommissie in het verleden reeds het advies om het laden met de laadarm buiten toe te staan.
>
> Inmiddels werd het gebruik van de laadarm reeds verschillende jaren stopgezet, hetgeen tevens aan de verschillende instanties werd meegedeeld en hetgeen ook blijkt uit de afdichting van de stortopening.
>
> 2. Leegmaken van de silo's nr. 11 en 12 teneinde de bederfbare produkten te vrijwaren van bederf.
>
> Dienaangaande kon verzoekster eveneens reeds de gewijzigde situatie aan de verschillende bevoegde instanties toelichten. De betreffende silo's worden immers enkel nog met pellets gevuld en worden langs binnen geladen, hetgeen de kans op bederf uitsluit.
>
> Dergelijke maatregel handhaven ondanks de aanpassing en toelichting gegeven door verzoekster gaat dan ook tegen de redelijkheid.
>
> 3. Valbuisuitmondingen en stortgoten van laad- en losinrichtingen voorzien van afzuig- en stofverwijderingsinrichtingen en de stortput voorzien van een afzuiging van voldoende capaciteit, waar een doekfilter aan verbonden is.
>
> Dienaangaande dient te worden verwezen naar de toelichting van de erkende milieucoördinator, de heer Bart DECRAEMER.
>
> Deze stelt dat de stortput werd aangesloten op afzuiginstallaties, en dat de ruimte waarin het laden en lossen plaatsvindt, afgesloten werd met kunststoflamellen. In die zin werd wel degelijk ingegaan op de bijzondere voorwaarde zoals opgelegd.
>
> De vraag dient evenwel te worden gesteld naar de invulling van het begrip 'voldoende'. Inderdaad werden achteraf en nog steeds bijkomende maatregelen genomen inzake onderhoud van de wanden in metaalprofielen van deze loszone, nadat werd vastgesteld dat de genomen maatregelen onvoldoende waren. De

afzuiging verbonden aan een doekfilter bleek immers niet voldoende. De N.V. HENDRIKS deed dus meer dan dat en beter dan dat. Zo werd immers de laadruimte nog eens gecompartimenteerd.

Het blijkt dan ook ten zeerste onredelijk om dergelijk(e) maatregel op te leggen, ondanks de inspanningen en toelichtingen van verzoekster.

4. De silo's, die in 2 series van 6 geschakeld staan moeten zo worden uitgerust dat de drukgolf kan ontsnappen langs een explosiedrukontlasting en dat voor elke silo afzonderlijk.

Opnieuw dient te worden gewezen op de toelichting van de milieucoördinator. Deze stelt dat de ambtenaren een eigen interpretatie geven aan de bijzondere voorwaarde van de vergunning. Deze stelt immers dat de silo's moeten voorzien zijn van een explosiedrukontlasting.

Nergens werd opgelegd dat de silo's moeten worden uitgerust met specifieke bijkomende luiken of detectoren. Integendeel, door de eigen constructie zijn deze silo's reeds voorzien op drukontlasting bij een explosie. Bedoeling is immers, mocht er zich in de silo een drukopbouw voordoen ten gevolge van een stofexplosie, dat deze druk zich op eenvoudige wijze kan ontladen zodat de gevolgen voor de omgeving tot een minimum beperkt blijven. Het risico voor de omgeving wordt aldus tot een minimum beperkt.

Het betreft lichtmetalen silo's voorzien van een dekplaat in metaal welke op slechts enkele plaatsen met een eenvoudige puntlas werd vastgezet. Bij een stofexplosie zal deze plaat oplichten en zal de wand van de silo openscheuren.

Bovendien stelde de erkende controle-instelling AIB VINÇOTTE een studie op, namelijk de analyse van het stofexplosiegevaar, waarbij geoordeeld werd dat de hinder tot een aanvaardbaar niveau kon worden herleid en dat het risico verwaarloosbaar is.
(Zie stukken!)

Dit verslag wordt in de bestreden beslissing eenvoudig van de hand gewezen door te stellen dat het niet werd ondertekend en niet werd opgesteld door een erkend veiligheidsdeskundige. Verzoekster deelde inderdaad een niet-ondertekend exemplaar mee. Onder stuk 15 brengt verzoekster een ondertekend exemplaar bij. De heer BURICK werd intussen erkend als veiligheidsdeskundige. Ten tijde van de opstelling van het verslag werd de erkenning niet vereist.

Het feit dat de Minister in kennis werd gesteld van voormeld verslag, de alternatieve maatregel gelet op de specifieke structuur van het bedrijf, en dat dan nog voormelde maatregel bevestigd wordt, kan niet naar redelijkheid verantwoord worden.

In het kader van de redelijkheid wenst verzoekster tevens te benadrukken dat reeds in het verleden opmerkingen gemaakt werden nopens de handelswijze en de interpretatie van het handhavingsbeleid door de bevoegde ambtenaar van de Afdeling Milieu-Inspectie. De raadsman van verzoekster richtte in die zin reeds een schrijven aan het afdelingshoofd.
(Zie stuk 14)

Het dient te worden benadrukt dat het zeer moeilijk is om in deze juridische procedure de praktijk en realiteit van de sector toe te lichten. We kunnen en moeten dan ook afgaan op de verschillende verslagen opgesteld door deskundigen terzake. Een jurist kan zich immers moeilijk een voorstelling maken van de verschillende problemen hierboven aangestipt, doch het is noodzakelijk dat voor de beoordeling van de redelijkheid wordt stilgestaan bij de grote verschillen inzake vaststellingen.

Ten slotte dient volledigheidshalve te worden gewezen op het feit dat de Minister opnieuw - hierbij verwijzend naar het arrest van Uw Raad van 28 februari 2002 waarbij de beslissing geschorst werd wegens het overschrijden

van de redelijke termijn om tot beslissing over te gaan - opnieuw naliet binnen de voorziene termijn van 2 maanden te antwoorden.

Wat het beroep ingesteld tegen de beslissing van 16 oktober 2001 betreft, verliep er meer dan een jaar tot aan de beoordeling ervan.

Het kan tevens niet naar redelijkheid verantwoord worden dat dan opeens twee vliegen in één klap geslagen worden en in één beslissing de beide beroepen worden verworpen";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota daarop volgend verweer aanbrengt :

"Onder het derde middel wordt er geponeerd dat het redelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn.

(...)

Uiteraard kan in het kader van een procedure voor Uw Raad, a fortiori in het kader van de procedure tot schorsing van tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, het volledige onderzoek niet worden overgedaan. Er kan enkel en alleen worden vastgesteld of het bestuur in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Daarbij moet ook worden nagegaan of de kritiek die voor Uw Raad wordt uitgeoefend, reeds werd uitgeoefend hangende de administratieve procedure en of de wettigheidskritiek doe voor Uw Raad wordt uitgeoefend, eventueel niet zonder meer tegenstrijdig is met standpunten die de verzoekende partij voorafgaandelijk heeft ingenomen.

(...)

Op p. 12 van het verzoekschrift wordt er kritiek uitgeoefend op de bevoegde ambtenaar. Kortom, gezien de melodie, die de melodie is van de milieureglementering, de verzoekende partij niet behaagt, moet er geschoten worden op de pianist. Behoudens er effectief gemis aan onpartijdigheid bewezen wordt, is een dergelijke stemmingmakerij niet op zijn plaats in een juridische betwisting.

De verzoekende partij geeft verder aan dat een jurist zich moeilijk een voorstelling zou kunnen maken van de verschillende problemen die zijn aangetoond. De verzoekende partij mag niet uit het oog verliezen dat zij zelf een toetsing in rechte vraagt. Bij een toetsing in rechte zijn er effectief een aantal limieten aan de betwistingen m.b.t. de materialiteit van de feiten en m.b.t. een aantal wetenschappelijke inzichten. Maar dit impliceert dat de verzoekende partij des te duidelijker moet aantonen waar volgens de verzoekende partij er onredelijk is gehandeld en dat de verzoekende partij des te duidelijker moet aantonen waarom het bestuur op een onredelijke wijze tot feitenvinding is gekomen. Maar precies aan deze vereisten, waarvan de verzoekende partij zich nochtans bewust is, wordt er niet voldaan.

Er wordt dan ook slechts volledigheidshalve verder ingegaan op het derde middel - a fortiori gezien het een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft.

(...)

Onbegrijpelijk is de uiteenzetting die de verzoekende partij geeft nopens het stopzetten van het laden van de laadarm buiten.

In haar administratief beroep werd de noodzaak van het gebruik van de laadarm buiten onderstreept. Er werd geargumenteerd dat een en ander nu toch wel zou kunnen nu de laadactiviteiten gebeuren in pelletsvorm. Er werd ook enig mededogen gevraagd omdat verbod ter zake het onmogelijk zou maken om silo's 11 en 12 te gebruiken.

Nu wordt er gesteld dat het gebruik van de laadarm reeds verschillende jaren is stopgezet hetgeen is medegedeeld en hetgeen blijkt uit de afdichting van de stortopening.

Dergelijke wettigheidskritiek is uiteraard niet aanvaardbaar. Men kan niet voor de eerste maal een nieuw middel ontwikkelen voor Uw Raad, a fortiori niet als dit volkomen tegenstrijdig is met vroeger uiteengezette stellingen.

Bovendien, als de verzoekende partij op haar woord genomen wordt, heeft de verzoekende partij uiteraard geen belang meer om dat aspect nog te betwisten.

Welk belang zou zij ertegen hebben dat zij een laadarm niet meer mag gebruiken waarvan zij poneert dat zij hem al jarenlang niet meer gebruikt?

(...)

Er wordt verder aangegeven dat de silo's nr. 11 en 12 langs binnen geladen worden.

De verzoekende partij mag echter niet uit het oog verliezen dat in het beroep zij precies aangaf dat noodzakelijkerwijze deze silo's langs buiten moeten geladen worden, zodat haar kritiek die nu in het verzoekschrift wordt gegeven, wegens contradictie met de eertijds ontwikkelde middelen, niet kan leiden tot een adstructie van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Wat de argumentatie inzake meel en pellets betreft, is een en ander ook wel erg te relativeren zoals blijkt uit de eerste considerans p. 19.

Van enige schending van het redelijkheidsbeginsel is dus ook hier geen sprake.

(...)

Onder punt 3 op p. 10 wordt er geponeerd dat de afzuiging wel zou meevallen, gezien een en ander zou toegelicht zijn door een erkende milieu-coördinator.

Ook hier verliest de verzoekende partij uit het oog dat zij in haar beroep-schrift aan de Minister enkel en alleen gewag maakte van het feit dat zij een milieudeskundige onder de arm nam. Er werd tevens aangegeven dat deze milieudeskundige zou mededelen dat er alternatieve technieken voorhanden zijn. Het raakt dan ook kant noch wal dat in het verzoekschrift geponeerd wordt dat redeneringen die niet voor de bevoegde Minister zijn ontwikkeld, niet gevolgd worden.

Overigens werd er, zo blijkt uit het dossier, ter plaatse zonder meer geconstateerd dat de afzuiginstallatie niet voldeed. Van onredelijkheid is er dus geen sprake.

(...)

M.b.t. het bevel het gebruik te stoppen van de silo's die in twee series van zes geschakeld zijn omdat ze niet zo uitgerust zijn dat de drukgolf kan ontsnappen langs een explosiedrukontlasting en dat voor elke silo afzonderlijk wordt er al evenzeer ten onrechte gewag gemaakt van het redelijkheidsbeginsel. Ook hier worden er achteraf een aantal argumenten aangedragen.

Er is een niet ondertekend verslag overgemaakt van een derde die geen veiligheidsdeskundige is. Dit wordt niet ontkend maar er wordt gesteld dat het exemplaar inmiddels ondertekend is en dat de betrokkene inmiddels veilig-heidsdeskundige is geworden. Deze wijzigingen kunnen er uiteraard niet toe leiden dat het betwiste besluit onredelijk zou worden.

Bovendien is er in het betwiste besluit aangegeven dat het bewuste schrijven zeer summier is, enkel een bespreking bevat van het risico veroorzaakt door de silo's en het silodek en dat daarin niets staat over het risico van het transport, compartimentering, stofconcentratiebewaking, controle van de drukbestendigheid van de silo's, drukontlasting op de filters.

Nu deze onderbouwing van het besluit niet eens wordt behandeld in het verzoekschrift, valt er niet in te zien hoe er sprake zou kunnen zijn van enige schending van het redelijkheidsbeginsel.

Er weze overigens verwezen naar de volledige motivering inzonder op p. 18. Ten genen dele wordt weerlegd dat het onredelijk zou zijn dat het besluit gebaseerd is op een risico op stofexplosie";

2.3.3.1. Overwegende dat luidens artikel 22 van het milieuvergunningsdecreet de exploitant verplicht is de exploitatievoorwaarden na te leven; dat in casu het aangevochten stopzettingsbesluit is gebaseerd op de niet-naleving van bijzondere vergunningsvoorwaarden die de algemene en sectorale voorwaarden van Vlarem II aanvullen; dat zulke voorwaarden in principe gelden voor de gehele vergunningstermijn tenzij ze met toepassing van de procedure bedoeld in artikel 45 van Vlarem I worden gewijzigd of opgeheven; dat hierna zal worden nagegaan of prima facie in het licht van de opgegeven motieven de bestreden maatregelen tot stopzetting van een aantal activiteiten al dan niet als kennelijk onredelijk kunnen worden aangemerkt;

- Wat betreft de door de verzoekende partij bekritiseerde vaststelling in het bestreden besluit van de aanwezigheid van een grote hoeveelheid stof (meel) van meer dan 1 cm in het bedrijf :

  De verzoekende partij vergeet te vermelden dat de geldende vergunningsvoorwaarden niet alleen vereisen dat het bedrijf "wekelijks" droog gereinigd moet worden maar ook dat de stofophopingen bij de machines, transportsystemen en de verbindingen in de leidingen "dagelijks" weggenomen moeten worden. In dat verband vermeldt het bestreden besluit dat "op verschillende plaatsen (minstens vier) werd vastgesteld dat leidingen stuk waren, waaruit meelstof dwarrelde en dit met hopen meel als gevolg", dat "ook al is stofvorming inherent aan het productieproces, de exploitant voldoende maatregelen kan treffen om het risico van het bedrijf tot een aanvaardbaar niveau te beperken" en dat het risico op stofexplosie in die omstandigheden onaanvaardbaar hoog blijft;

- Wat betreft het verbod tot gebruik van de laadarm in open lucht :
  De verzoekende partij betwist niet dat ze de reeds bij besluit van 3 mei 1984 opgelegde vergunningsvoorwaarde waarbij de laad- en losactiviteiten in open lucht verboden worden, dient na te leven. Aangezien de verzoekende partij zelf stelt dat “het gebruik van de laadarm reeds verschillende jaren (werd) stopgezet” en ze zich daardoor klaarblijkelijk gedraagt naar de geldende vergunningsvoorwaarde, kan niet worden ingezien hoe het bestreden besluit door te verbieden wat de verzoekende partij zegt niet meer te doen kennelijk onredelijk is;

- Wat betreft de verplichting tot het leegmaken van de silo's nr. 11 en 12 :
  Voormelde verplichting houdt verband met de vergunningsvoorwaarde waarin gesteld wordt dat de laad- en losactiviteiten enkel in een gesloten ruimte mogen plaatsvinden (supra). Achteraan het bedrijfsgebouw bevinden zich blijkbaar twee silo's (nrs. 11 en 12) die beladen en geledigd worden door een buiten de laad- en lostunnel staande laadarm. Ook hier geldt de vaststelling dat de bevoegde overheid niet kennelijk onredelijk handelt wanneer ze na diverse aanmaningen de naleving van een lopende vergunningsvoorwaarde die reeds van 1984 dateert afdwingt. Ten andere weze opgemerkt dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verzoekende partij op 27 november 1996 op grond van artikel 45 van Vlarem I een verzoek tot wijziging van onder andere bedoelde vergunningsvoorwaarde heeft ingediend en dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 22 mei 1997 dat verzoek heeft afgewezen overwegende dat ook bij het laden van de betrokken silo's met zogenaamde pellets “stofhinder vermeden (dient) te worden”. Het is niet kennelijk onredelijk een vergunningsvoorwaarde te handhaven waarvan de bevoegde overheid voorheen heeft geweigerd ze op vraag van de exploitant op te heffen;

- Wat betreft het verbod tot gebruik van de valbuisuitmondingen en stortgoten van de laad- en losinrichtingen en het verbod tot het lossen van meel boven de stortput :
  De opgelegde vergunningsvoorwaarden vereisen in klaar en duidelijke bewoordingen dat de valbuisuitmondingen en stortgoten voorzien moeten zijn van een afzuig- en stofverwijderingsinstallatie en dat de stortput in de laad- en losruimte eveneens moet voorzien zijn van een “afzuiging van voldoende capaciteit, waar een doekfilter aan verbonden is”. In het bestreden besluit wordt vastgesteld dat de als bijzondere vergunningsvoorwaarde opgelegde voorzieningen niet aanwezig

zijn aan de valbuisuitmondingen en stortgoten. De verzoekende partij lijkt dit in het aangevoerde middel ook niet te betwisten. Wat betreft de afzuiging van de stortput wordt aan de verzoekende partij blijkbaar niet verweten dat de in de milieuvergunningsvoorwaarde bedoelde installatie volledig ontbreekt maar wel dat de bestaande afzuiginstallatie niet voldoende is om stofontwikkeling en -verspreiding tegen te gaan. In het verslag van de milieu-coördinator die de verzoekende partij onder de arm heeft genomen wordt onder meer gesteld dat hoewel het technisch onmogelijk is om de volledige laad- en losruimte af te zuigen "bijkomende afzuiging niettemin aangewezen (lijkt)". Prima facie lijkt het niet kennelijk onredelijk dat de bevoegde overheid de stopzetting beveelt van een activiteit waarvan de hinderlijkheid beperkt kan worden in geval de exploitant de in de milieuvergunning opgelegde voorwaarde maximaal nastreeft en wanneer de exploitant ruim de tijd heeft gekregen om terzake doortastende maatregelen te nemen;

- Wat betreft de verplichting om de silo's uit te rusten met een explosiedruk-ontlasting :
  Ook hieromtrent zijn de geldende vergunningsvoorwaarden duidelijk : de aanwezige silo's dienen "stuk voor stuk zo uitgerust te zijn dat de drukgolf kan ontsnappen langs een explosiedrukontlasting" en de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant heeft in haar beslissing van 22 mei 1997 die bijkomende verplichting ambtshalve opgelegd wegens een gevaar voor stofexplosie. Het betreft dus een vrij recente bijkomende verplichting die op het eerste gezicht zinloos zou zijn indien de bevoegde overheid van oordeel zou zijn geweest dat de bestaande silo's door hun constructiekenmerken reeds voldoende veiligheidswaarborgen konden bieden bij stofexplosies. Prima facie is de exploitant niet gemachtigd, zelfs niet onder verwijzing naar door hem geraad-pleegde (veiligheids)deskundigen, de noodzaak of nuttigheid van die vergunningsvoorwaarde thans in vraag te stellen.
  Zolang de betrokken vergunningsvoorwaarde niet is opgeheven of gewijzigd blijft ze gelden en kan de bevoegde overheid de naleving ervan handhaven;

2.3.3.2. Overwegende dat alle vastgestelde tekortkomingen op de geldende exploitatievoorwaarden samen in acht genomen, de beslissing tot het stopzetten van bepaalde activiteiten die met de niet-naleving van de exploitatievoorwaarden rechtstreeks verband houden, prima facie niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt;

2.3.3.3. Overwegende dat met de loutere niet gestaafde bewering van de verzoekende partij dat zij het slachtoffer is van een ambtenaar die zijn toezichtsbevoegdheden met overdreven ijver uitoefent, prima facie niet is aangetoond dat de beroepsinstantie zelf onredelijk heeft gehandeld bij het nemen van het bestreden besluit;

2.3.3.4. Overwegende dat prima facie niet valt in te zien en de verzoekende partij niet aantoont hoe het redelijkheidsbeginsel geschonden wordt doordat de beroepsinstantie in één en dezelfde beslissing uitspraak doet over verschillende, afzonderlijk ingestelde beroepen;

2.3.3.5. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie december tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Th. VAN RAEMDONCK. **M.-R. BRACKE.**